

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Janem Pavlokem, Ph.D.
sídlem K Brusce 124/6, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č.j. MPSV-2019/49848-911

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2019, č.j. MPSV-2019/49848-911, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 719 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 3. 2019 č.j. MPSV-2019/49848-911 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015 č.j. 94664/2015/AAJ (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hl. m. Prahu (dále jen „**úřad práce**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle ust. § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 108/2006 Sb.**“) a podle správního řádu rozhodnuto ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvek na péči č.j. 2862/2014/AAJ žalobkyně tak, že příspěvek na péči se snižuje ze 4 000 Kč na 800 Kč měsíčně ode dne 1. 1. 2016. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 19. 3. 2019.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018, č.j. 2 Ad 25/2016-33, který zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016 č.j. MPSV-206/9384-911 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a na závěry v tomto rozsudku uvedené, kde soud shledal rozpory zrušovaného rozhodnutí a posudku posudkové komise MPSV ze dne 16. 3. 2016 s lékařským nálezem MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015 a se sociálním šetřením ze dne 15. 4. 2015, napadené rozhodnutí však neobsahuje žádné nové zjištění ani jiné úkony žalovaného, kterým by usiloval o odstranění těchto rozporů, žalovaný tak v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. nerespektoval právní názor soudu, a to i v tom směru, že nepředvolal žalobkyni k jednání posudkové komise. Pokud žalovaný, ani posudková komise neučinili žádná nová zjištění, měli při vázanosti právním názorem soudu věc posoudit tak, že z dokumentace nevyplývá, že je žalobkyně schopna dostatečně zvládat základní životní potřeby mobility, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkon fyziologické potřeby. Žalovaný měl dovodit, že ve smyslu ust. § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. nebylo zjištěno, že by se změnila skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku na péči tak, že by příspěvek měl být snížen, žalovaný měl zrušit prvostupňové rozhodnutí, neboť nebyly dány důvody pro snížení příspěvku na péči.
3. Namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda klíčová část odůvodnění (strany 7-9) je citací posudku PK MPSV ze dne 18. 9. 2018, č.j. 2018/2125-PH nebo zda se jedná o závěr, který z důkazů činí žalovaný.
4. Uplatnila řadu námitek k posudku komise MPSV ze dne 18. 9. 2018, ze kterého vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí, tento posudek měla za skutkově nesprávný, když uvádí, že o žalobkyni pečuje její matka, ve skutečnosti je totiž žalobkyně od narození do současnosti v péči své tety, J. J. Posudek obsahuje nepravdivou informaci, že byl vyžádán chorobopis psychiatra MUDr. H. a že jsou v něm citovány dekurzy od 16. 6. 2015 do 26. 7. 2018, realita je taková, že posudek ze dne 18. 9. 2018 vychází pouze z těch podkladů, ze kterých vycházel soudem kritizovaný posudek ze dne 16. 3. 2016, na jiné podklady přezkoumatelným způsobem

neodkazuje. Některé závěry v posudku jsou nepřezkoumatelné, neboť není vůbec zřejmé, na základě jakých podkladů komise tento závěr činí a nejsou zde uvedeny odkazy na žádné podklady posudku, jedná se tyto závěry: závěr, že u nezvládnutí komunikace v nepřijatelném standardu jde o posudkové nadhodnocení dopadu psychiatrického postižení, závěr o tom, že žalobkyně zvládá ostatní životní potřeby kromě tří, které jsou hodnoceny jako nezvládané, závěr o tom, že „z aktuálního nálezu psychiatra lze usuzovat, že od roku 2012 došlo k relativní stabilizaci, tedy zlepšení zdravotního stavu, bez nutnosti hospitalizací za předpokladu užívání předepsané medicíny a dodržování klidového režimu, kdy nevykonává žádné soustavné zaměstnání, nestuduje“, stejně tak jako navazující dva odstavce počínající slovy „Onemocnění je bez psychotických příznaků“ a „Stravování tj. výběr hotového nápoje“ – je patrné, že poslední tři závěry byly pouze převzaty z dřívějšího posudku ze dne 16. 3. 2016. Poukázala na lékařský nález MUDr. J. H. ze dne 16. 6. 2015 a na sociální šetření ze dne 15. 4. 2015, ze kterých citovala a ze kterých dle jejího názoru vyplývá, že žalobkyně nezvládá žádnou z deseti základních životních potřeb resp. není schopna rozpoznat nebo provést nebo zkontrolovat správnost zvládnutí životní potřeby ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., posudek ze dne 18. 9. 2019 z těchto podkladů vycházel, jeho závěr o tom, že žalobkyně není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, je s těmito podklady v přímém rozporu.

5. Vytýkala žalovanému, že si neopatřil doplňující posudek, což odůvodnil nepravdivým tvrzením, dle kterého komise přisvědčila námitkám žalobkyně i soudu a vyžádala si celý psychiatrický chorobopis MUDr. J. H.; komise však vycházela ze zcela stejných podkladů jako posudek ze dne 16. 3. 2016 a neprovedla žádné nové zkoumání zdravotního stavu žalobkyně.
6. Měla za to, že správní orgány nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav, neopatřily si potřebné podklady pro rozhodnutí, následně věc nesprávně posoudily též po právní stránce. Při posuzování, zda žalobkyně zvládá 10 základních životních potřeb, si počínaly velmi nedbale a povrchně, neopatřily si kvalitní a podrobný znalecký posudek, neprošetřily aktuální zdravotní a psychický stav žalobkyně. Tvrdila, že oproti předchozí situaci, kdy byla uznána neschopnou zvládat pět základních životních potřeb, se její stav zhoršil, v plném rozsahu nezvládá žádnou z deseti základních životních potřeb a je úplně závislá na pomoci jiné fyzické osoby, vyžaduje její každodenní pomoc, dohled a péči.
7. Ve výše uvedeném spatřuje porušení ust. § 8, § 9, § 11, § 13 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., byl jí neprávem odepřen příspěvek nejméně ve výši 4 000 Kč měsíčně, protože nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro jeho výši tak, že by měl být snížen.
8. Poukázala na to, že dle posudku o invaliditě č.j. LPS/2017/4573-P10_CSSZ ode dne 13. 9. 2010, kdy vznikla invalidita žalobkyně, u ní nedošlo k žádnému zlepšení jejího zdravotního stavu, po celou dobu u ní trvá invalidita třetího stupně, její pracovní schopnost poklesla o 70% a nedocházelo ke změně poklesu této pracovní schopnosti, s ohledem na to nedošlo ani ke změně skutečností, které jsou rozhodné pro výši příspěvku na péči.

9. Navrhla, aby napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno a žalobkyni bylo proti žalovanému přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v řízení byl opakovaně posouzen zdravotní stav žalobkyně posudkovou komisí v jiném složení, členem komise byl odborný lékař z oboru psychiatrie, komise vycházela ze zdravotní dokumentace žalobkyně, pro úplnost si vyžádala psychiatrický ambulantní chorobopis MUDr. J. H. Žalobkyně byla posuzována s ohledem na postižení schizoafektivní poruchou, pro niž je dlouhodobě léčena, v minulosti byla opakovaně hospitalizována, naposledy v roce 2012, od té doby je léčena ambulantně, i menší zátěž u ní vedla k manickým, psychotickým a depresivním dekompenzacím, včetně suicidálních pokusů, její zdravotní stav byl posuzován v roce 2012 se závěrem, že se jedná o závislost ve II. stupni pro nezvládání komunikace, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobních aktivit a péče o domácnost, byl zohledněn těžký průběh onemocnění s opakovanými hospitalizacemi, bylo vycházeno především z nálezu MUDr. H. ze dne 20. 12. 2011. Při posuzování v roce 2015 bylo možno na základě dekurzů psychiatra usuzovat, že došlo k relativní stabilizaci zdravotního stavu, což u schizoidních poruch představuje uvědomění si choroby a příčin psychotické produkce, od roku 2012 nenastala potřeba hospitalizace za předpokladu užívání léků a dodržování klidového režimu, komise konstatovala, že žalobkyně byla bez psychotických příznaků, poruch vnímání, myšlení bylo souvislé s náhledem na onemocnění, výkyvy nálad lehké a sporadické, trval významný postpsychotický defekt, byla oslabena volní složka, žalobkyně má zhoršenou schopnost plánovat každodenní aktivity; tuto stabilizaci považoval žalovaný při hodnocení přesvědčivosti posudku za dostačující okolnost pro odůvodnění změny posouzení zdravotního stavu a snížení stupně závislosti. Komise považovala za nezvládané tři základní životní potřeby, a to péči o zdraví pro potřebu dohledu a dopomoci při dodržování léčebného režimu, osobní aktivity pro nezvládání aktivit obvyklých věku, včetně vyřizování osobních záležitostí, neschopnost plánovat a dodržet denní režim a péči o domácnost pro potřebu pomoci při nakládání s penězi a provádění domácích prací ve shodě s předchozím posouzením posudkovou komisí a lékařské posudkové služby v prvním stupni.
11. K životní potřebě mobility uvedl, že se posuzuje zejména z hlediska postižení pohybového aparátu, což u žalobkyně není přítomno, komise považuje schopnost zvládat mobilitu za jednoznačnou, námitka žalobkyně, že potřebuje dohled při procházkách venku, což však spočívá v rovině smyslové či duševní a je hodnoceno v základní životní potřebě orientace, nikoli mobility. Z hlediska orientace zopakoval konstatování z posudku, měl za to, že tomu odpovídá závěr sociálního šetření, kdy žalobkyně byla orientovaná, pečující osoba uvedla, že je dezorientovaná občas, pokud se osoba dokáže pohybovat a orientovat ve svém přirozeném prostředí, má se za to, že danou potřebu zvládá, cestování mimo obvyklé bydliště není podstatné, občasná ztráta orientace ani preventivní dohled neznamená nezvládnutí této potřeby. U komunikace se posuzuje, zda je posuzovaný schopen se vyjadřovat srozumitelnou řečí v rozsahu běžné slovní zásoby, chápe obsah sdělovaných zpráv, umí číst a psát, zvládá tuto

potřebu v přiměřeném rozsahu, ze zprávy psychiatra ze dne 16. 6. 2015 vyplývá, že řeč je bez problémů, čte i píše, ze sociálního šetření vyplývá, žalobkyně odpovídala jednoslovně, nerozvíjela věty; komise měla za to, že i když svá sdělení nerozvíjí, jsou její kompetence pro zvládání komunikace dostačující, žalovaný k tomu uvedl, že narušení komunikace spočívající ve schopnosti vstupovat do kontaktu s lidmi, vyřizovat si své záležitosti, je hodnoceno v rámci potřeby osobních aktivit. K základní potřebě stravování uvedl, že se nehodnotí příprava stravy, ta je zahrnuta v péči o domácnost, žalobkyně je schopna se samostatně najíst, napít, jídlo si vybrat a naservírovat, dle sociálního šetření žalobkyně jí samostatně příborem, vaří pěstounka, pěstounka uvádí, že žalobkyně má občasné stavy, kdy kouká do jídla a nejí, dle žalovaného však tyto stavy nemohou být důvodem pro nezvládání potřeby stravování, komise je hodnotila jako zvládané, žalobkyně je samostatně chodící, má funkční horní končetiny, dostatečné duševní kompetence i zrakové funkce. K potřebě oblékání a obouvání uvedla, že žalobkyně nemá postižení horních končetin, ani jiné pohybové postižení, její duševní kompetence jsou dostatečné, aby tuto potřebu zvládla samostatně, tvrzení ze sociálního šetření, dle kterého oblékání zvládá, když je v dobré psychické kondici a když není, potřebuje pomoc, není důvod pro nezvládání této základní životní potřeby, nejde o převažující stav. K potřebám tělesné hygieny a výkon fyziologické potřeby uvedl, že z hlediska pohybových a duševních schopností není důvod pro jejich nezvládání, i při zohlednění psychiatrem uváděné zhoršené vůli a sebepečí, potřeba slovní iniciace k provádění některých úkonů v oblasti tělesné a intimní hygieny nepředstavuje nezvládnutí těchto potřeb v uspokojivém standardu, žalovaný uvedl, že v tomto bodě přihlížel též k sociálnímu šetření, dle kterého se žalobkyně sprchuje sama, ale pouze v případě, že je v bytě někdo přítomen, preventivní přítomnost či připomenutí nelze mít za příčinu nezvládání této potřeby.

12. Uvedl, že není vadou, pokud zdravotní stav žalobkyně neposuzoval znalec, posouzení zdravotního stavu posudkovými orgány předepisuje zákon, i případný znalec by musel být posudkovým lékařem, členem posudkové komise byl kromě posudkového lékaře též psychiatr.
13. Měl za to, že aktuální lékařské zprávy navrhované k důkazu nemohou mít vliv na posuzování zdravotního stavu žalobkyně k datu posouzení tj. k 1. 6. 2015, případná aktuální změna zdravotního stavu by mohla být důvodem ke změně stupně příspěvku na péči od současného data, nikoli důvodem pro změnu posouzení zdravotního stavu ke dni 1. 6. 2015.
14. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
16. Rozhodnutím úřadu práce ze dne 11. 6. 2012, č.j. MPSV-UP/223528/12/AIS-SSL, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2012, byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši

4 000 Kč měsíčně od března 2012 s odůvodněním, že dle výsledku posouzení stupně závislosti posudkovým lékařem ze dne 22. 5. 2012 žalobkyně potřebuje pomoc v těchto oblastech základních životních potřeb: komunikace, oblékání a obouvání, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost.

17. Oznámením ze dne 15. 4. 2015, č.j. 32469/2015/AAJ, úřad práce zahájil správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše dávky na příspěvek na péči pro žalobkyni. V poučení bylo uvedeno, že pro účely rozhodování bude po zahájení řízení provedeno sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Následně bude provedeno posouzení stupně závislosti příslušnou správou sociálního zabezpečení. Výsledek sociálního šetření bude podkladem pro posouzení závislosti příslušnou okresní správou a výsledek posouzení stupně závislosti bude podkladem pro rozhodnutí v dané věci.
18. Dle záznamu ze sociálního šetření ze dne 15. 4. 2015, č.j. 34293/2015/AAJ, žadatelka (žalobkyně) pobírá plný invalidní důchod III. stupně, není schopna se zapojit do pracovního procesu a být výdělečně činná a nikdy výdělečně činná nebyla, hodnotu peněz zná, ale s penězi ne hospodář, nemá žádné sourozence, má pouze pěstounské rodiče, kteří jsou v důchodu, je u nich od svých 5 let, jejím zájmem je pejsek, kontakt s vrstevníky nemá, je nutný dohled. Doma sleduje televizi, věnuje se pejskovi, zaobírá se i domácími pracemi, bližší zájmy nemá, ven sama nechodí, kulturní nebo jiné akce je schopna pouze v doprovodu. Na pokyn je schopna pomoci s domácími pracemi, ale pouze pod dohledem, pomáhá s úklidem, mytím nádobí, žehlením a občas i s vařením. V popisu situace oprávněné osoby se zaměřením na potřebu péče, schopnost pečovat o vlastní osobu pak ohledně mobility bylo konstatováno, že žadatelka v této oblasti výraznými potížemi netrpí, předměty přenese, zvedne, doma i venku se pohybuje bez kompenzačních pomůcek, doma se pohybuje sama, při pohybu je nutný dozor a doprovod, městskou hromadnou dopravu je schopna využít s dohledem, sama ven nechodí, problém do schodů není, v doprovodu je schopna ujít i větší vzdálenost. Ohledně orientace bylo konstatováno, že má časté výkyvy svého zdravotního stavu (pěstounka uvádí, že jeden den je vše v pořádku a další den prudká změna), v těchto případech snižená orientace, kdy je nutné základní věci opakovat (podle pěstounky je zapotřebí značná míra trpělivosti), občasná časová dezorientace, v rámci „světlych“ dnů osoby blízké pozná a pojmenuje a v prostředí domova se orientuje, bývá medikačně utlumena, není schopna zcela samostatně za sebe činit běžné nebo jiné rozhodnutí. Ohledně komunikace bylo konstatováno, že žalobkyně je schopna slovně i písemně komunikovat, ve sdělení je stručná, sdělení příliš nerozvíjí. Je spíše uzavřenější povahy, je schopna se podepsat, potřebné informace doplnila žadatelka, některé informace pěstounka. Ohledně stravy a vaření bylo konstatováno, že žalobkyně je bez dietního omezení, stravu připravuje matka, žalobkyně je schopna s přípravou pomoci, sama si uvaří např. čaj, na pokyn např. oloupe zeleninu, brambory, žalobkyně se nají sama u stolu, jídlo si pokrájí. Podle pěstounky má občasně stavy, kdy do jídla jen kouká a nejí, musí se pobízet. Žalobkyně je schopna sama dodržovat pitný režim, tekutiny si do sklenice nalije, poté se sama napije. Ohledně oblékání a obouvání bylo konstatováno, že matka žadatelce pomáhá s výběrem oblečení. Podle momentálního stavu občas musí se samotným oblékáním pěstounka pomoci, jinak je žadatelka schopna, pokud se cítí dobře, se sama obléknout, svléknout či obout, zipy ani knoflíky problém nedělají.

Ohledně tělesné hygieny bylo konstatováno, že na pokyn žalobkyně celkovou hygienu provede sama, sprchuje se pouze za přítomnosti rodiny, běžnou hygienu zvládá sama na připomenutí, v doprovodu dle potřeby navštěvuje kadeřnici. Ohledně fyziologické potřeby bylo konstatováno, že toaleta v bytě je klasická, na ni dojde žadatelka sama a sama se očistí, je schopna používat hygienické pomůcky. Ohledně péče o zdraví bylo konstatováno, že trpí schizoafektivními poruchami od cca svých 17 let, není schopna samostatně dodržovat léčebný režim, musí být pod dohledem a kontrolována, léky užívá, připravuje je matka, pravidelně 1x za 2 měsíce navštěvuje N. ú. d. z. (psychiatrické centrum) v K., kam jezdí v doprovodu matky.

19. Posudek o zdravotním stavu ze dne 27. 8. 2015, č.j. LPS/2015/2026-P10_CSSZ, vyhotovený MUDr. M. T. z PSSZ – LPS pro Prahu 10 vycházel ze zdravotnické dokumentace MUDr. J. H. ze dne 16. 6. 2015 a ze sociálního šetření ze dne 15. 4. 2015, dle posudkového zhodnocení se u žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s chronickou schizoafektivní poruchou, žalobkyně je orientována všemi modalitami, komunikuje, intelekt je v normě, má potíže s pamětí. Je mobilní, nají se, oblékne, zvládá hygienu, výkon fyziologické potřeby. Bylo shledáno, že dle doložených lékařských zpráv a v souladu se sociálním šetřením je žalobkyně závislá na druhé osobě v oblasti péče o zdraví, aktivit a péče o domácnost, její stav se v poslední době stabilizoval, čemuž odpovídá snížení stupně závislosti na druhé osobě. Lékařka dospěla k závěru, že žalobkyně nezvládá tři základní životní potřeby tj. péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, datum vzniku je 1. 6. 2015. Žalobkyně podala proti tomuto posudku námitku, posudková lékařka ve svém vyjádření však trvala na správnosti tohoto posudku.
20. Prvostupňové rozhodnutím bylo vydáno dne 11. 12. 2015, v odůvodnění úřad práce odkázal na ust. § 4, § 8 odst. 2, § 9, § 21 odst. 2 písm. d) zákona č. 106/2008 Sb., a na posudek ze dne 27. 8. 2015 MUDr. M. T., která vyšla ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. H. a přihlédla též k sociálnímu šetření ze dne 15. 4. 2015, shledal, že žalobkyně splňuje podmínky § 4 zákona o sociálních službách, z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat 3 základní životní potřeby, proto je považována za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I – lehká závislost, v souladu s nově stanoveným stupněm závislosti byla snížena měsíční výše příspěvku, úřad práce dospěl k závěru, že důkazy jsou úplné, objektivní a přesvědčivé a je možné v dané věci rozhodnout.
21. Žalobkyně podala dne 29. 12. 2015 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde namítala, že se její zdravotní stav oproti datu, kdy bylo rozhodováno o dřívějším příspěvku na péči, nezlepšil, není tak dán důvod pro snížení tohoto příspěvku, nároky na péči jsou stále stejné.
22. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, která vydala posudek ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2016/438-PH, dle výroku a odůvodnění posudku k datu vydání napadeného rozhodnutí nešlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d), c) nebo b) zákona č. 108/2006 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, III nebo II, šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006

Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadovala každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyla neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, ani sedm nebo osm, a ani pět nebo šest takových potřeb, nebyla však schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, tento stav byl i od 1. 6. 2015, doba platnosti byla stanovena trvale. Tento posudek vycházel zejména ze závěrů sociálního šetření dne 15. 4. 2015, z lékařského nálezu MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, ze sdělení PSP ze dne 23. 7. 2012 a z propouštěcí zprávy po hospitalizaci 12. 2. 2012 – 16. 3. 2012 vystavené MUDr. K., přezkum proveden k datu vydání napadeného rozhodnutí, bylo posudkově zhodnoceno zvládání základních životních potřeb žalobkyně. Žalobkyně s tímto posudkem vyjádřila podáním ze dne 27. 4. 2016 nesouhlas.

23. Na základě posudku posudkové komise MPSV ze dne 16. 3. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 6. 5. 2016 č. j. MPSV-2016/93384-911, jímž odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění pak zrekapituloval průběh správního řízení a konstatoval závěry uvedené v posudku ze dne 16. 3. 2016 č.j. 2016/438-PH.

24. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 4. 2018, č.j. 2 Ad 25/2016-33, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016, č.j. MPSV-2016/93384-911, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění konstatoval, že při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním a rozhodujícím důkazem posudek závislosti osoby, jehož správnost není presumována a který podléhá hodnocení správního orgánu, přitom není hodnocena jeho věcná správnost, ale kritéria nastíněná příslušnou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Městský soud v rozsudku uvedl, že: *„Předně je třeba uvést, že v dané věci jsou zcela zjevné rozpory v napadeném rozhodnutí, příp. v posudku posudkové komise a v posudku posudkové komise uvedeným lékařským nálezem MUDr. H., psychiatra, ze dne 16. 6. 2015, a se sociálním šetřením ze dne 15. 4. 2015. Zejména u základní životní potřeby mobilita, kde je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že je žalobkyně schopna ji zvládat v přijatelném standardu, ohledně komunikace je uvedeno, že je schopna slovně i písemně komunikovat, čtení a psaní zvládá, při komunikaci je ve svých sděleních stručná, řeč je srozumitelná, popisováno rigidní, obsahově chudé, ale koherentní myšlení. Ze sociálního šetření pak naopak vyplývá, že žalobkyně není schopna venku se pohybovat bez dozoru. Z lékařského nálezu MUDr. H. je pak zřejmé, že komunikace je narušená. U orientace ze sociálního šetření vyplývá, že dochází k prudkým změnám, jeden den v pořádku, další den opak. Podle lékařského nálezu MUDr. H. žalobkyně při cestování ztrácí paměť. Ohledně tělesné hygieny ze sociálního šetření vyplývá, že pouze na pokyn provede celkovou hygienu, sprchuje se pouze za přítomnosti rodiny, ohledně výkonu fyziologické potřeby má zhoršenou sebek péči. S ohledem na požadavek důkladného zkoumání přesvědčivosti a úplnosti podkladových posudků dospěl soud k následujícím dalším závěrům. Ani posudek PK MPSV, ani napadené rozhodnutí se dostatečně nevypořádalo s údaji uvedenými v záznamu o sociálním šetření a lékařské zprávě MUDr. H..*

25. Soud tedy shledal námitky žalobkyně důvodnými. Soud především nesouhlasí s tvrzením žalovaného potažmo posudkové komise, že z dokumentace vyplývá, že pro samostatné provádění ostatních základních životních potřeb, tj. mobility, orientace, komunikace,

stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkonu fyziologické potřeby jsou tělesné funkce žalobkyně dostatečné a tudíž je schopna je zvládat v přijatelném standardu sama a to včetně rozpoznání nutnosti provedení. Toto tvrzení dle názoru soudu nevyplývá ani z lékařského nálezu MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, ani ze záznamu ze sociálního šetření pro účely řízení o příspěvku na péči ze dne 15. 4. 2015. K přesvědčivosti, úplnosti a objektivitě závěrů posudkové komise pak zcela jistě ani nesvědčí fakt, že žalobkyně ani její zástupce nebyli jednání komise dne 16. 3. 2016 přítomni.“ S ohledem na tyto závěry Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení spolu se závazným právním názorem vyjádřeným v daném rozsudku.

26. V dalším řízení žalovaný v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze přípisem ze dne 6. 6. 2018 požádal posudkovou komisi MPSV o nové posouzení stupně závislosti žalobkyně ve věci příspěvku na péči od 1. 6. 2015, rozsudek připojil v příloze, poukázal na jeho závěry, dle kterých byly shledány rozpory mezi předchozím posudkem a lékařským nálezem MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015 a sociálním šetřením ze dne 15. 4. 2018, a to zejména u základních životních potřeb mobilita, komunikace, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby, posudek se s těmito podklady nedostatečně vypořádal, soud nesouhlasil s tvrzením, že pro samostatné provádění základních životních potřeb (mobilita, komunikace, orientace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby) jsou tělesné funkce dostatečné.
27. Posudková komise MPSV vypracovala posudek ze dne 18. 9. 2018, č.j. 2018/2125-PH (dále jen „**posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018**“). Posudková komise jednala ve složení předsedkyně komise MUDr. M. S. a MUDr. D. D., lékařka z oboru psychiatrie, žalobkyně nebyla jednání komise přítomna, komise shledala, že dokumentace byla dostačující k posouzení, jednalo se o posouzení stupně závislosti s ohledem na prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015, dle výroku a odůvodnění posudku nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d), c) nebo b) zákona č. 108/2006 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, III nebo II, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, ani sedm nebo osm, a ani pět nebo šest takových potřeb, není však schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, tento stav byl i od 1. 6. 2015, doba platnosti byla stanovena trvale. V posudkovém zhodnocení bylo poukázáno na závěry Městského soudu v Praze, komise uvedla, že si pro komplexnost vyžádala psychiatrický ambulantní chorobopis psychiatra MUDr. J. H. a že jsou citovány dekurzy od 16. 6. 2015 do 26. 7. 2018, k těmto dekurzům však již v posudku dále není nic uvedeno, ani nejsou citovány. Jsou shrnuty pouze závěry sociálního šetření ze dne 15. 4. 2015, obsah lékařského nálezu MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, sdělení PSC ze dne 23. 7. 2012 a propouštěcí zpráva MUDr. K. po hospitalizaci ve dnech 12. 2. 2012 – 16. 3. 2012. V posudku byl shrnut vývoj zdravotního stavu žalobkyně v minulosti, zejména v období 2010 – 2012, komise uvedla, že pokládá za posudkové nadhodnocení nezvládnutí komunikace v nepřijatelném standardu. Dále komise poukázala na blíže neurčené dekurzy psychiatra, ze kterých komise učinila

určitá zjištění ohledně stavu žalobkyně bez jejich časového ukotvení (viz strana 4 posudku), z čehož komise učinila závěr, že shodně s první instancí považuje za nezvládané pouze 3 základní životní potřeby pro výše popsané životní postižení, které žalobkyni omezuje v rozhodování, plánování, usuzování, péči o zdraví pro potřebu dohledu a dopomoci při dodržování léčebného režimu, osobní aktivity pro nezvládání vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, včetně vyřizování, osobních záležitostí, stanovení si a dodržení denního programu a péči o domácnost pro potřebu pomoci při nakládání s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti a dohledu a dopomoci při provádění domácích prací. Uvedla, že z dokumentace, včetně aktuálně vyžádané kompletní dokumentace ošetřujícího psychiatra vyplývá, že pro samostatné provádění ostatních základních životních potřeb (mobility, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkon fyziologické potřeby) jsou její tělesné funkce dostatečné, je schopna je zvládat v přijatelném standardu sama, včetně rozpoznání nutnosti provedení. Odkázala na aktuální nález psychiatra (bez další specifikace), dle kterého usoudila, že od roku 2012 došlo k relativní stabilizaci, tedy zlepšení zdravotního stavu bez nutnosti hospitalizací za předpokladu užívání předepsané medikace a dodržování klidového režimu, kdy nevykonává žádné soustavné zaměstnání, nestuduje, komise dovodila, že onemocnění je bez psychotických příznaků, náhled zachován, myšlení je koherentní, intelekt není podstatně narušen, základními kvalitami je orientována, je schopna komunikovat slovně i písemně, i když svá sdělení nerozvíjí, schopna telefonovat, takže nemá postižení duševních funkcí, pro které by nezvládala orientaci, komunikaci, výběr oblečení a obutí přiměřeně okolnostem a pro které by nebyla schopna si uvědomit potřebu provést tělesnou hygienu, stravování tj. výběr hotového nápoje a potraviny ke konzumaci, nalití nápoje, naporcování a naservírování stravy je schopna zvládnout sama, protože je samostatně chodící, má funkční horní končetiny, dostatečné duševní i zrakové funkce, vaření a nakupování nespadá pod stravování, je hodnoceno v rámci péče o domácnost jako nezvládané. Shledala, že schopnost zvládnout úkony v oblasti mobility je vzhledem k absenci pohybového postižení zcela jednoznačná, potřeba slovní iniciace k provádění některých úkonů v oblasti tělesné a intimní hygieny nepředstavuje s odkazem na současný charakter psychiatrického postižení nezvládnutí těchto základních životních potřeb v neuspokojivém standardu, rovněž nebyla referována nezpůsobilost orientovat se některou z kvalit, duševní kompetence jsou s odkazem na léta trvající stabilizaci onemocnění rovněž v přijatelném standardu.

28. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 3. 2019, v odůvodnění žalovaný poukázal na ust. § 7 odst. 1, § 8, § 9 odst. 1 a 3, § 25 odst. 1 a 3, § 13 odst. 2 a § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., shrnul průběh předchozího řízení a závěry posudku ze dne 16. 3. 2016, ze kterého obsáhle citoval, dále poukázal zejména na posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018, z nějž rovněž uvedl obsáhlé pasáže, a na námitky žalobkyně k danému posudku. Neshledal objektivní důvody pro vyžádání doplňujícího posudku, neboť komise přisvědčila námitkám žalobkyně i soudu a vyžádala si celý ambulantní psychiatrický chorobopis MUDr. H., k námitce ohledně nepřítomnosti žalobkyně u jednání uvedl, že přítomnost posuzovaného není nezbytnou podmínkou, aby závěr komise bylo možné považovat za přesvědčivý. K námitce ohledně rozporů posudku se sociálním šetřením uvedl, že výsledek sociálního šetření představuje pouze jeden z podkladů pro vydání uceleného posudku, závěry sociálního šetření a lékařské vyšetření se mohou do určité

míry lišit, což vyplývá z jejich odlišné povahy, sociální šetření může být do jisté míry postaveno na prvku subjektivním, lékařský posudek by měl vycházet z objektivních závěrů o zdravotním stavu. Shledal, že posudková komise se ve větší či menší míře vyjádřila ke všem základním životním potřebám podstatným z hlediska řízení, posudek považoval za srozumitelný, bez vnitřního rozporu a zohledňující veškeré podstatné okolnosti případu. Měl za to, že komise se dostatečně vyjádřila též ke všem námitkám, osobní vyšetření žalobkyně by z hlediska jeho přesvědčivosti nemohlo nic změnit.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze dospěl po provedeném řízení k závěru, že je zde dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.
30. Podle ust. § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb. osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.
31. Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb. při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
32. Podle ust. § 14 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb. změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku tak, že příspěvek má být snížen, provede se snížení příspěvku od prvního dne kalendářního měsíce, následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí o snížení příspěvku.
33. Podrobná kritéria pro posuzování schopnosti zvládat jednotlivé základní životní potřeby obsahuje příloha č. 1 písm. a) – j) vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**prováděcí vyhláška**“). Podle ust. § 2a prováděcí vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle ust. § 2 odst. 1 této vyhlášky při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se posuzuje, zda z

důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.

34. Dle ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
35. V posuzovaném případě byl žalovaný v souladu s právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze povinen odstranit vady, které mu Městský soud v Praze vytkl v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 a které spočívaly v nepřezkoumatelnosti podkladového posudku ze dne 16. 3. 2016 a rozhodnutí ze dne 6. 5. 2016. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí v jemu předcházejícím správním řízení tyto vady neodstranil.
36. Soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 poukázal na rozpory mezi sociálním šetřením ze dne 15. 4. 2015 a posudkem psychiatra MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015 na jedné straně a posudkem komise MPSV ze dne 16. 3. 2016, když specifikoval konkrétní problematické body. Posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018 sice mezi podklady uvádí též sociální šetření ze dne 15. 4. 2015 a posudek MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, avšak nijak se nevyjadřuje k rozporům, na které soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 poukázal. Tedy konkrétně pokud jde o potřebu mobility, zdůraznil soud, že dle sociálního šetření žalobkyně není schopna se venku pohybovat bez dozoru, posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018 se však k tomuto bodu nijak nevyjádřil, pouze uvedl, že žalobkyně nemá pohybové postižení, chodí bez opory po rovině i po schodech a její schopnost zvládnout úkony v oblasti mobility je vzhledem k absenci pohybového postižení jednoznačná. Dále je nezbytné poukázat na to, že posudek nijak nereflektuje ani další závěr sociálního šetření, dle kterého městskou hromadnou dopravu je žalobkyně schopna užít pouze s dohledem. Pokud jde o potřebu komunikace, poukázal soud v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 na to, že dle lékařského posudku MUDr. H. je komunikace narušená, posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018 se ani k tomuto bodu nijak nevyjádřil. Stejně tak ohledně orientace rozsudek uvedl, že dle sociálního šetření dochází u žalobkyně k prudkým změnám, jeden den je v pořádku, další opak, přičemž dle lékařského nálezu MUDr. H. žalobkyně ztrácí paměť, a ohledně tělesné hygieny rozsudek uvedl, že dle sociálního šetření se žalobkyně sprchuje pouze za přítomnosti rodiny, celkovou hygienu provede pouze na pokyn a u výkonu fyziologické potřeby má zhoršenou sebekpéči. K těmto bodům se v posudku pouze uvádí, že potřeba slovní iniciace k provádění některých úkonů v oblasti tělesné a intimní hygieny nepředstavuje s odkazem na současný charakter psychiatrického postižení nezvládnutí těchto potřeb v neuspokojivém standardu, rovněž nebyla referována nezpůsobilost orientovat se. Takové hodnocení však nelze považovat za dostačující, neboť nijak nevysvětluje, jaké

stanovisko zaujala komise ke zmíněným rozporům. Dále pak není zřejmé, proč komise odkazuje na současný charakter psychiatrického postižení žalobkyně, pokud je posuzován stav ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy k 11. 12. 2015 resp. k 1. 6. 2015. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na tyto vady posudku nijak nereagoval a považoval jej za správný a úplný; dokonce uvedl, že posudek přisvědčil námitkám soudu, přičemž s ohledem na výše uvedené takové hodnocení neodpovídá skutečnosti. Lze shrnout, že žalovaný v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. nerespektoval závazný právní názor soudu, když vyšel z posudku, který vady vytčené soudem neodstranil. Daná žalobní námitka je proto důvodná.

37. K posudkovému řízení se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2020 č.j. 1 Ads 224/2019-20, kde uvedl následující: *„Posuzování závislosti na pomoci jiné fyzické osoby provádí posudkový lékař OSSZ a posudková komise žalovaného. Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje, že posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. Výsledkem posouzení je potom odborný posudek, který je pro správní orgán stěžejním důkazem, a na který je při nedostatku odborné erudice odkázán. Proto je třeba klást zvýšený důraz na jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost každého takového posudku. Tyto náležitosti posudek splňuje pouze v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav potom musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudek ze dne 5. března 2015, č. j. 6 Ads 299/2014 – 25, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018 – 17).“*
38. *„Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53).
39. Městský soud v Praze shledal, že posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018, který byl klíčovým podkladem napadeného rozhodnutí, nesplňuje shora uvedené požadavky na přesvědčivost, úplnost a vypořádání se se všemi rozhodnými skutečnostmi, a to následujících důvodů.
40. V posudku MPSV ze dne 18. 9. 2018 se uvádí, že si komise vyžádala ambulantní chorobopis MUDr. H. a že jsou z něj citovány dekurzy od 16. 6. 2015 do 26. 7. 2018,

v posudku jsou však výslovně označena pouze zjištění učiněná ze zprávy MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, žádné další konkrétní lékařské nálezy nejsou v posudku uvedeny. Pokud komise některé ze svých zjištění či závěrů učinila z některé zprávy MUDr. H. (jiné než zprávy ze dne 16. 6. 2015), není z posudku zřejmé, ze které zprávy se tak stalo a jaká zjištění z ní vyplývají. Pokud tyto zprávy byly pouze přečteny při jednání komise a nejsou písemně zachyceny v posudku, nelze to považovat za dostačující. Rovněž není zřejmé, z jakého důvodu se komise zabývala dekurzy psychiatra za období po 11. 12. 2015 až do 26. 7. 2018 a proč komise odkazuje na „aktuální nález psychiatra“ (byť není uvedeno, který nález má komise na mysli), pokud měl být přezkoumán stav žalobkyně primárně ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tj. k 11. 12. 2015, resp. ke dni 1. 6. 2015. V tomto směru je daný posudek nepřezkoumatelný.

41. S tím souvisí též skutečnost, že posudek srozumitelně a přezkoumatelně neuvádí, z čeho komise dovozuje svůj závěr uvedený na straně 5, dle kterého žalobkyně ostatní základní životní potřeby (tj. kromě péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost) zvládá. Pod tímto závěrem jsou sice v několika odstavcích uvedena určitá zjištění nebo závěry, které mají patrně představovat odůvodnění daného generálního závěru o zvládání ostatních potřeb, není však vůbec zřejmé, z jakých podkladů při nich komise čerpala, k jakému časovému období se vztahují (když je např. odkazováno na aktuální nález psychiatra), zda se jedná o závěry komise či o informace uvedené v některém z podkladů, ze kterých komise vycházela. Rovněž není vůbec zřejmé, jaké nezvládnutí komunikace považuje komise za posudkově nadhodnocené, tj. zda jde o hodnocení v posudku ze dne 22. 5. 2012, které je zmíněno v předchozím odstavci, či zda má komise na mysli jiné hodnocení základní životní potřeby komunikace. I z těchto důvodů je posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018 nedostatečný a nepřezkoumatelný, námitka je rovněž důvodná.
42. Žalobkyně vytýkala posudku, že nesprávně uvádí, že o žalobkyni pečuje její matka, když žalobkyně je prakticky od narození v péči své tety J. J. Soud však tuto formulaci nepovažuje za zásadní pochybení, jedná se spíše o nepřesnost, když ze správního spisu jasně vyplývá, že žalobkyně je v péči svojí tety paní J. J., se kterou žije ve společné domácnosti. Nejedná se tak o nepřesnost, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
43. Pokud jde o osobní přítomnost žalobkyně u jednání posudkové komise, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 nepovažoval nepřizvání žalobkyně za zásadní vadu posudku, pouze uvedl, že to nepřispívá k jeho přesvědčivosti. V dané situaci, kdy komise měla hodnotit zejména zdravotní stav žalobkyně k roku 2015, tedy tři roky zpětně, pak soud rovněž nepovažuje za pochybení, pokud komise ani v posuzovaném případě žalobkyni k jednání dne 18. 9. 2018 nepřizvala.
44. Ze shora uvedeného vyplývá, že posudek MPSV ze dne 18. 9. 2018 nelze z hlediska závěru ohledně zvládání základních životních potřeb mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkony fyziologické potřeby žalobkyně považovat za úplný a přezkoumatelný. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 4. 2018 vyjádřil názor, dle kterého z lékařského nálezu MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, ani ze sociálního šetření ze dne 15. 4. 2015 nevyplývá, že je žalobkyně sama

schopna zvládat tyto potřeby v přijatelném standardu a to včetně rozpoznání nutnosti provedení. Daný posudek však zaujímá opačný závěr, i když vůbec nevysvětluje, jak se vypořádal s rozpory uvedenými ve zprávě MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015 a v sociálním šetření ze dne 15. 4. 2015, a tedy též s názorem Městského soudu v Praze uvedeným v rozsudku ze dne 9. 4. 2018, a o jaké jiné podklady svůj závěr opřel. I těchto důvodů tak posudek nelze považovat za přesvědčivý, srozumitelný a vnitřně nerozporný.

45. Posudky MPSV jsou stěžejním podkladem pro rozhodnutí ohledně stanovení příspěvku na péči či jeho změn, správní orgán sám nemůže učinit závěr ohledně toho, jakým stupněm závislosti posuzovaná osoba trpí, jedná se o odbornou otázku, která musí být posouzena lékařem. Jestliže je posudek nedostatečný, nepřesvědčivý a neobsahuje všechny nezbytné náležitosti, nemůže tyto vady správní orgán sám zhojit, protože k tomu nemá potřebnou odbornou erudici. Pokud však správní orgán z vadného posudku vyjde, trpí vadou i příslušné správní rozhodnutí.
46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí bez kritického zhodnocení obsah posudku pouze převzal, nezabýval se věcně tím, zda splňuje judikatorní požadavky na určitost, úplnost a přesvědčivost a zda byl respektován právní názor Městského soudu v Praze uvedený v rozsudku ze dne 9. 4. 2018. Za této situace si měl žalovaný vyžádat zásadní doplnění posudku MPSV ze dne 18. 9. 2018, což však neučinil, ani se sám dostatečně nevyjádřil k tomu, zda byl dodržen právní názor Městského soudu v Praze. Tím žalovaný porušil zejména ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností.
47. Je však zřejmé, že na stranách 7- 9 napadeného rozhodnutí žalovaný citoval obsah daného posudku ze dne 18. 9. 2018, se kterým se pak v dalším hodnocení zcela ztotožnil a považoval jej za přesvědčivý a úplný. V tomto smyslu se tak dle názoru soudu o nepřezkoumatelnost nejedná, tato námitka žalobkyně důvodná není.
48. Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
49. V dalším řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), žalovaný vyžádá od posudkové komise MPSV doplnění posudku MPSV ze dne 18. 9. 2018, který se týká hodnocení závislosti žalobkyně a který se primárně bude vztahovat k období vydání prvostupňového rozhodnutí tj. 11. 12. 2015 resp. 1. 6. 2015. V tomto posudku komise řádně uvede, jaká učinila zjištění ohledně zvládání základních životních potřeb žalobkyně, a to zejména mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a výkony fyziologické potřeby (které byly ve stávajícím posudku hodnoceny nepřezkoumatelně), z jakých konkrétních podkladů přitom vycházela a co specificky z každého takového podkladu vyplývá, které lékařské zprávy či jiné podklady považovala za relevantní a které nikoli, jak příslušná zjištění vyhodnotila, podrobně a srozumitelně uvede, jak se vypořádala s údaji uvedenými v sociálním šetření ze dne 15. 4. 2015 a v lékařské zprávě MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015, a to zejména ve vztahu ke všem bodům uvedeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018 a v tomto rozsudku, v případě, že se od těchto podkladů (tj. sociálního šetření a zprávy MUDr. H. ze dne 16. 6. 2015)

odchýlí, uveďte, na základě jakých jiných konkrétních zjištění tak učinila a z jakých podkladů tato zjištění čerpala. V posudku komise řádně a úplně zhodnotí kritéria uvedená v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, a to též s přihlédnutím k ust. § 2 odst. 1 této vyhlášky, vypořádá se se všemi potížemi namítanými žalobkyní a s jejími námitkami. V návaznosti na doplnění posudku MPSV žalovaný provede jeho kritické zhodnocení a v navazujícím rozhodnutí uvede, zda posudek MPSV v souladu se shora uvedenou judikaturou splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost, zda byly odstraněny vady uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2018 a v tomto rozsudku a zda se posudek náležitě vypořádává se všemi relevantními skutečnostmi a námitkami, žalovaný následně řádně vyhodnotí též odůvodněnost námitek žalobkyně a vyhodnotí, zda se změnilы skutečnosti rozhodné pro výši příspěvku na péči.

50. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení, spočívajících v odměně za 3 úkony právní služby po 1 000 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání soudu podle § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč za 1 úkon podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem 3 900 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve spojení s § 57 odst. 2 s.ř.s. patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty (21 %), kterou je zastupující advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty; celková výše odměny tak činí 4 719 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. dubna 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce